



Кейт Лаумър

Тайните инструкции

„...при многочислените опасности, които възникват в сложната галактическа система на взаимоотношения и заплашват мира и спокойствието, съвсем естествено безупречните методи, разработени от теоретичите на Земния Дипломатически Корпус, се оказаха неоченими в хилядите непрекъснато възникващи сложни ситуации. Дори най-незначителните и млади сътрудници на корпуса, с помощта единствено на съдържащите се в черното куфарче инструкции, могат да намерят изход от всеки възникнал конфликт с изкуство, достойно за опитни дипломати. В описания по-долу случай става дума за това, как консулт Паасуин успя да осъществи нормални отношения между земните хора и джекаите от планетата Адобе.“

Том II, лента 91480 (2941 г.)

– Има нещо върно в това – каза консултът Паасуин. – Аз наистина помолих да ме назначат старши дипломат в някакво незначително посолство. И очаквах да ми предложат една от онези очарователни планети с изискани курорти, където само понякога, във вид на изключение, възникват определени проблеми с визите на различни звездоскитници. А какво стана? Трябва да стърча тук и да се чувствавам като директор на зооградина, и да следя тези проклетни заселници, при това не на една планета, а на цели осем и да се грижа нещо да не им се случи! – и той мрачно погледна вицеконсула Ретиф.

– Каква прекрасна възможност да пътувате – забеляза Ретиф.

– Ха! Да пътувам! – взмути се консултът. – Аз не обичам да пътувам! И в тази от бога забравена дупка... – той изведнъж се спря, премига няколко пъти и погледна накриво събеседника си. – Изглежда за помладите ни сътрудници тук е доста интересно. Какво необичайно място да придобият знания и опит.

Консултът се обърна към екрана на стената и натисна някакво копче. Той взе показалката и започна да я тика в тримерното изображение на звездната система, в която ярко просветваха осем зелени точки около големия диск на местното слънце.

– Положението на Адобе е направо катастрофално. Преселниците се броят на пръсти, но, така и не ми е ясно как, са се изхитрили напълно да развалят отношенията си с местната форма на разумен живот. Напразно си блъскам главата и не разбирам за какво са им нужни тези жалки оазиси сред безкрайната пустиня, която се разстила на цялата повърхност на планетата, и защо трябва да спорят за тях с джекаите. От щаба на сектора пристигнаха указания да взема необходимите мерки.

На това място от монолога си той отново се обърна и погледна Ретиф.

– Реших вие да поемете тази работа, Ретиф. В този плик са инструкциите. – Той взе от масата голям, дебел и запечатан плик. – Съжалявам само за едно, че там на върха, в сектора, не се съгласиха с предложението ми и не заповядаха на преселниците да си съберат багажа и да изчезнат от планетата още преди няколко седмици. Боже, каква глупост! Знайте, неуспехът ще бъде удар по репутацията ми, затова очаквам да постигнете положителен резултат.

Ретиф пое дебелия плик.

– Доколкото помня, планетата Адобе е била безлюдна, преди да са пристигнали земните преселници – каза той.

– Изглежда това впечатление е било погрешно – и Паасуин взря

бледите си воднисти очи в лицето на Ретиф. – Пакета ще отворите на самото място. Предупреждавам ви, трябва най-стриктно да се придържате към приложените в него инструкции. Положението е крайно деликатно и вие не бива да предприемате необмислени и невнимателни действия. Подготвен е прекрасен сценарий и вие сте длъжен да го изпълнявате стъпка по стъпка. Разбрахте ли ме?

– Да, напълно. А някой от щаба на сектора бил ли е там?

– Разбира се, че не. Те не обичат да пътуват. Някакви въпроси? Ако няма, не ви задържам повече. Редовният пощенски звездолет излита след час.

– Как изглеждат на външен вид местните жители? – попита Ретиф, докато се изправяше от стола си.

– Това ще ми разкажете, когато се върнете – отговори Паасуин.

* * *

Пилотът на редовния пощенски звездолет, един здравеняк на солидна възраст, явно ветеран, с необикновени бакенбарди, се изплю шумно в препълнения с боклук ъгъл на кабината и се наведе над екрана.

– Дяволите да ги вземат! Там стрелят – обясни той раздражението си. – Погледнете белите облачета на края на пустинята.

– Смятате, че аз съм длъжен да предотвратя войната ли? – запитва Ретиф. – Изглежда малко съм закъснял.

– Война ли!? – пилотът подскочи в креслото и направо изрева. – Защо никой не ми каза, че на Адобе има война? Щом е така и долу се стреля, аз по-близо няма да се приближа!

– Слушайте – каза спокойно Ретиф. – Аз трябва да се спусна на планетата. Те няма да стрелят по нас.

– Така е, синко – хладнокръвно отвърна ветеранът. – Такова щастие няма да им предоставя.

Той се протегна към пулта за управление и започна да натиска различни бутони. Ретиф го хвана за ръката.

– Изглежда не чухте какво ви казах? Аз трябва да се спусна на планетата.

Пилотът се изтръгна и нанесе удар с дясната си ръка, който беше спокойно блокиран от Ретиф.

– Ти нещо си мръднал! – разбушува се пилотът. – Там е такава стрелба, че и отгук се вижда ясно!

– Писмата трябва да се доставят на място.

– Аз да не съм случайно пощаджия? Ако бързате за онзи свят,

вземете катерчето. Аз ще кажа да ви приберат останките със следващия кораб, ако през това време сраженията се прекратят.

– Вие сте истински приятел и приемам предложението.

Пилотът изтича до кръглия люк, зад който се намираше спасителното катерче, и бързо го отвори.

– Влизайте по-бързо. Ние сме прекалено близо до планетата и тези юначаги могат да използват звездолета като удобна мишена. Хубава тренировка ще си направят.

Ретиф трябваше да се съгне на четири, за да може да се вмъкне в тясната кабина на катера. Пилотът изчезна за малко, появи се отново и протегна на дипломата енергопистолет стар модел.

– Като сте такава твърда глава, вземете това желязо, мисля, че няма да ви бъде напълно излишно.

– Благодаря – Ретиф напъха пистолета в колана си. – Искрено се надявам, че няма да ми послужи за нищо.

Вратата се хлопна и отдели дипломата херметически от вътрешните помещения. Двигателите на звездолета заработиха. Последва силен тласък и спасителният катер изскочи в откритото пространство. Като гледаше миникрана, Ретиф пое управлението и бързо се запуска към планетата.

Четиридесет мили височина, тридесет мили...

Когато до повърхността оставаха още пет мили, той включи двигателите на максимална тяга. Тежестта го напъха в мекото кресло. Често поглеждаше на екрана и правеше корекции на курса. Планетата се приближаваше с шеметна бързина. Ретиф поклати глава и включи аварийните спирачки.

Трасиращи заряди се носеха към него отдолу. Ако са обикновени ракети на химическо гориво, антиметеоритната защита лесно ще се справи с тях. Но екранът ослепително проблесна и мигновено угасна. Катерчето се разлюля, преобърна, последваха още няколко тласъка, тясната кабина се изпълни с лютив дим, замириса на горящ метал и след невъобразимо силен удар настъпи тишина.

Задушаването предизвика остра кашлица и това накара Ретиф бързо да разкопчее спасителните ремъци, да се измъкне от разкривеното кресло и да разтвори люка. Лицето усети горещото докосване на знойния въздух. Наоколо се разпростираха необятни джунгли. Той се хвана за ръба на вратата и като увисна на ръцете, се пусна, падна на земята, покрита със съчки и изпадали листа, изправи се на крака и веднага се хвърли по корем – над главата му пропищя рояк куршуми.

Той лежеше и се заслушваше. Вляво долови нечий тихи и прокрадващи се стъпки. Предпазливо запълзя напред и се скри зад дебело дърво джудже. В далечината виеше трели пеещ гушер. Множество насекоми започнаха да го посещават с мисия на учтивост, но щом се убеждаваха, че е нещо чуждо и неприятно за тях, бързаха в противоречие на изисквания протокол да изчезнат.

Съвсем наблизно, само на пет ярда от него, нещо се отърка в листата. Храстите се залюляха и някаква клонка се счупи с лек шум под натиска на тежък крак. Ретиф се притисна плътно към дънера и зачака.

Зад живата стена се показа нисък набит човек с пистолет в ръка. Движеше се съвсем предпазливо, а кожената му куртка и късите панталони бяха изцапани със зелени петна.

Той мина край дипломата, без да го забележи. Ретиф се изправи на крака, скочи през падналото дърво и се хвърли на плещите му. Те заедно се озоваха на земята. Човекът извика късо и после започна да се съпротивлява мълчаливо.

Ретиф рязко го извъртя по гръб и замахна с юмрук...

– Хей! – завика преселникът. – Ти си човек като мен!

– Когато се обръсна, ще изглеждам още по-прилично – отвърна Ретиф. – Защо тогава стреляхте по мен?

– Пусни ме, аз се казвам Потър. Извинявай, че стана така. Аз сметнах, че това корабче е на джекаите, прекалено много прилича на техните. После видях нещо да се движи и веднага стрелях – не знаех, че ти си човек. Кой си ти? Какво правиш тук? До пустинята е близо, а там е тяхната страна.

Той посочи с ръка на север.

– Изглежда ми провървя, защото вие стреляте лошо. Няколко ракети едва не уцелиха катерчето.

– Ракети ли? Това трябва да е артилерията на джекаите. Ние нямаме подобно нещо.

– Аз наистина чух, че тук ще се развихри истинска война – каза Ретиф, – но никак не мислех, че...

– Какво чудно има в това – каза Потър. – Ние веднага разбрахме, че хората от Слоновия зъб няма да ни изоставят и ще се присъединят към нас веднага щом чуят какво става. Ти оттам ли си?

– Да. Аз...

– Е, тогава ти си братът на Лемюел. Нали?! Значи едва не станах пълен глупак. На него трудно може да му се обясни нещо.

– Но аз...

– Само не вдигай глава. Тези проклетни джекаи притежават такива точни пистолети, че просто ме побива истински страх. Да тръгваме!

И той започна да пълзи през гъстия храсталак. Ретиф се завлачи по следите му. След около двеста ярда Потър се изправи на крака, извади порядъчно измачкана и мръсна кърпа и изтри лицето си.

– Не е лошо за градски жител. Аз пък си представях как седите там, на Слоновия зъб, под защитата на разни куполи и натискате копченца. Наистина, щом си брат на Лемюел, то...

– Казано искрено...

– Само дрешките трябва да са други. Градската мода не подхожда за Адобе!

Ретиф неволно погледна измърсения, изпокъсан и набъбнал от пот пуловер и небесносините панталони – неофициалната форма на третия секретар и вицеконсула на ДКЗ (Дипломатически корпус на Земята).

– Изглежда коженото облекло си има някакви предимства – измърмори дипломатът.

– Нека отидем в лагера. Ако побързаме, ще успеем да стигнем преди залез слънце. И, моля те, не казвай на Лемюел, че съм те сметнал за джекаи.

– Добре, но...

Ниският човек вече се мяркаше някъде далеч напред и започна да изкачва невисок хълм. Ретиф свали ненужния му пуловер, закачи го на близкия храсталак, замисли се за миг и към него прибави и връзката си. После се затича след Потър.

* * *

– Господине, адски се радвам, че пристигнахте – каза един дебелак, под чийто огромен корем едва се виждаха двата револвера в кобурите на колана му. – Тук всеки човек е скъп. Ние се сблъскахме с тези негодници преди три месеца и досега не знаем какво да правим с тях. Отначало помислихме, че те са местна форма на разумен живот и преди не сме ги срещали. Честно казано, един от нашите застрелял джекай и си похапнал вкусно месце. Изглежда с това се започна. А в отговор цяла тяхна група нападна фермата на Суази. Утрепали две крави и изчезнали.

Той замълча и започна да рови с една пръчка в огъня.

– Ние смятаме, че те са помислили кравите за хора – намеси се самият Суази. – И решили да си отмъщават.

– Как така ще помислят, че кравата е човек? – чу се възмутеният глас на един от присъстващите. – Тя и така не прилича съвсем на...

– Ама че си глупак, Бърт – отвърна Суази. – Те никога не са виждали човек. Сега вече не грешат, но и ние порядъчно ги понаучихме през това време.

Бърт се ухили:

– Това е вярно. Преподадохме им добър урок. Нали е така, Потър? Светихме маслото на четирима...

– Това се случи няколко дни след като нападнаха фермата ми – каза Суази. – Ние се бяхме подготвили и ги чакахме. Посрещнахме ги както се полага. Побягнаха като изплашена гълпа.

– Изрази се по-точно: заподскачаха. Преди не съм виждал подобни уроди. Приличат на стари одеяла, които плющят на вятра.

– Така се започна. Ту те ни нападат, ту ние им го връщаме. Е, в последно време те се въоръжиха добре. Появиха се летящи катери и автоматични карабини. Имаме четири души, които бяха убити на място, и дузина ранени, които замразихме и очакваме да ги предадем на медицинския звездолет. Тежко се живее така. Цялата ни колония има около триста здрави мъже и всеки е на отчет.

– Въпреки това ние няма да си отстъпим фермите – заяви твърдо Потър. – За нищо на света! Оазисите са се образували на дъното на бившите морета и почвата е великолепна – почти миля чернозем на дълбочина. На тази планета тези места са само двеста-триста и, дявол да ме вземе, ако пляскалата получат нещо, преди да е останал и един жив човек.

– Отглеждаме прекрасно жито – подхвърли Бърд – и то е необходимо за нашата Слънчева система. Без ферми няма да минем. Те и така са прекалено малко на брой.

– Ние просто се молихме на ДКЗ да ни окаже някаква помощ – забеляза Потър. – Но нали сам знаеш какви бюрократи заемат службите в тези посолства.

– Пусна се слух, че някакъв чиновник ще пристигне със заповед да изчезваме от оазиса и да го предадем на джекаите – допълни Суази. – Нека дойде и да опита само!

– Нищо страшно няма, скоро ще дойдат подкрепления. Момчетата няма да ни оставят сами в нуждата. Ние ще кажем на когото трябва, нали всеки от нас има роднини на Слоновия зъб и на Зелената...

– Стига сте си чесали езиците, дявол да ви вземе! – прогърмя басов глас.

– Това е Лемюел! – възкликна Потър. – Никой друг не може така безшумно да се промъкне до нас.

– Ако съм джекай, отдавна да съм си хапнал месцето ти и сега щя вече да се облизвам – заръмжа пристигналият и се приближи до огъня.

Това беше висок мъж с едри черти на лицето и облечен в меки кожени дрехи. Той безцеремонно огледа Ретиф от горе до долу.

– Що за прелетна птица си ти?

– Какво ти става? – измърмори Потър в настъпилата гробна тишина. – Той е твой брат.

– И още какъв брат! – каза Лемюел и пристъпи до Ретиф. – Къде си пххнал носа си, момче? – изригна той.

Ретиф бавно се изправи.

– Мисля, че е време да поясня...

Неголям пистолет, като по заповед на вълшебник, се оказа в ръката на Лемюел.

– Няма нужда нищо да обясняваш! Шпионите ги познавам по миризмата.

– Предпочитам за разнообразие да завърша докрай поне едно изречение – произнесе спокойно Ретиф. – И бих ви помолил да напъхате обратно смелостта си в джоба, докато сами не се изплашите до смърт.

– Ушите ми направо изтръпват от възхищение, прекалено добре свързваш думите.

– Значи, трябва да ги поразтъркаме. Казвам за последен път, прибере си пистолета.

Лемюел се наклони към Ретиф.

– Ти какво се разпореждаш тук?!

Левият юмрук на Ретиф изписа мълниеносна дъга и тресна Лемюел право в лицето. Шашардисаният заселник неволно се дръпна назад и от носа му затече кръв на едри капки. Пистолетът падна на земята и изхвърли куршума си някъде настрани. Удареният с мъка се задържа на крака, стегна се, скочи към дипломата... и спечели от това десен прав в брадата, след който се приземи като отсечен дъб.

– Гледай ти! – възхити се Потър. – Този юнак видя сметката на Лем само с два удара!

– Един-единствен! – забеляза Суази. – Първият беше нежен като милувка.

Бърт замря.

– Тихо, момчета – прошепна той. Настъпилата тишина се запълни със зов на пеещ гущер. Ретиф се напрегна, но нищо не чу. Той сви очи и се опита да види поне нещо в отблясъците на огъня. После решително сграбчи бидона с вода и заля огнището. Само след секунда и останалите

последваха примера му. И всички залегнаха на земята.

– Нещо прекалено си бърз за гражданин – прошепна Суази, който се оказа до него. – И зрението ти е прекрасно. Нека се разделим и да минаем от двете страни. Вие с Бърд тръгнете наляво, а ние с Потър – надясно.

– Не! – каза Ретиф. – Изчакайте ме тук. Ще отида сам!

– Какво си измислил...

– Не сега. После ще кажа. Лежете спокойно и бъдете внимателни.

За ориентир можеше да му служи върхът на едно дърво, което едва се виждаше в мрака на фона на небето. Ретиф запълзя напред. След около пет минути равнината рязко свърши. Той вдигна глава и предпазливо започна да оглежда местността. Пред него се издигаше каменист стръмен склон, по който до самия връх растяха непознати дървета. Изкачи се горе, повдигна глава и се взря в мъгливия образ на пустинята. Там някъде живееха онези същества. Изправи се на двата си крака и тръгна по хълма. Скоро под подметките му заскърца пясък, още пазещ дневната тропическа топлина и който едва се различаваше в звездната светлина. Понякога настъпваше дребни камъни. Отзад се намираха безмълвните и спокойни джунгли. Той седна на земята и започна да чака.

Десетина минути спокойствие, преди да забележи движение. „Някой“ се откъсна от каменистия склон на хълма и като измина няколко ярда по откритата местност, реши да се слее с пясъка. Ретиф продължи спокойно да наблюдава. Времето минаваше бавно. Някаква фигура на същото това място отново се премести, този път в сянката на дърво само на десет ярда от него. Дипломатът усети под лакътя си дръжката на енергострелата. Лошо ще стане, ако идеята му се окаже погрешна...

Раздаде се внезапно скърцане. Сякаш някой късаше на две кожа. Във въздуха се вдигна пясъчен облак. Пляскащият най-после се осмели да го нападне. Ретиф се изгъркаля настрани, рязко се отблъсна от земята и се опита да затисне с цялото си тяло извиващото се ту насам, ту натам същество – килимче почти квадратен ярд, състоящо се само от здрави мускули и едва три дюйма ширина по средата. Скатообразният се заогъва, опита се да отхвърли нападателя и да го обхване с полите си, като се опираше на скромния си задник. Пусна в ход и пипалата си, като потърси поддаващо се място около раменете на човека. А той го държеше с две ръце и, макар и трудно, се изправи на крака. Товарът беше достатъчно тежък сам по себе си и освен това яростно се съпротивляваше.

Пляскащият промени тактиката си и внезапно се отпусна. Ретиф застиска тялото още по-здрово и неволно почувствува как палецът му

попадна в някакъв отвор. Изглежда това причини болка на пленника и той бясно се раздвижи. Последва още по-силно натискане с пръстта.

– Извинявай, приятелче – измърмори Ретиф през стиснатите си зъби. – Да вадя очи не е никак джентълменски, но сега изглежда дава добър резултат...

Същестото се успокои и само краищата на полите му ту се повдигаха, ту се сваляха. Дипломатът реши да отслаби въздействието на палеца си. Пляскащият се опита да използва ситуацията в своя полза, но силовият аргумент го накара отново да заеме свободна поза.

– Е, сега изглежда се разбрахме добре – каза Ретиф. – Води ме при твоето началство!

* * *

Външната отбранителна линия на джекаите се оказа ниска ограда от бодливи клони. Ретиф застана пред нея след двадесетина минути вървене през пустинята. Тук можеше да изчака последващото развитие на събитията. Седна на пясъка, смъкна от себе си нощния пленник, но предвидливо запази предимството си на палеца. Ако е прав, няма дълго да чака.

Ярък червен лъч го блъсна право в лицето и след миг изгасна. Ретиф се изправи на крака. Спътникът му възбудено размаха краищата си. Дипломатът трябваше да приложи правилото на пъхнатия дълбоко палец.

– Стой спокойно – каза той. – И не мисли, че ще успееш да извършиш някакво геройство.

Тези думи останаха, разбира се, без никакъв отговор, но палецът продължаваше да произнася цяла реч. Пясъкът зашумя на различни места. Около него веригата се затвори плътно.

Той хвана още по-здраво джекаята. Очите му, които свикнаха с тъмнината, различаха някаква тъмна фигура, голяма почти като него. Изглежда тези същества бяха с различни големини.

Ниският звук, който се разнесе, приличаше на гърлено жабуркане и продължи прекалено дълго, преди да замлъкне. Ретиф слушаше с наклонена напред глава и се опитваше да разбере казаното.

– Дотук добре – каза той. – А сега същото това, но с две октави по-високо.

– Хааарп! Моля за извинение. Така добре ли е? – гласът от мрака беше достатъчно ясен.

– Напълно – отговори Ретиф. – Дойдох да направим размяна на

пленниците.

– Какви пленници? Ние нямаме пленници.

– Как да нямате? Ами аз?

– Ах, да, разбирам ви. Колко е разумно. И какви гаранции искате?

– Думата на джентълмен е напълно достатъчна.

Ретиф освободи пленника си. Той размахва краищата си и се скри в тъмнината.

– Ако това не ви затруднява, моля да ме последвате в щаба – каза гласът. – Там ние ще обсъдим нашите работи, като използваме предлаганите ни удобства.

– Ще се радвам на тази възможност.

Червената светлина премига два пъти. Ретиф забеляза в стената разкрилия се отвор и премина през него. Следваше смътните фигури по топлия пясък право към някакъв нисък като пещера вход, от който излизаше слабо червеникаво сияние.

– Аз трябва да се извиня за несъвършената конструкция на комфорт-купола – каза гласът. – Ако само можехме да предполагаме, че ще ни окажат чест с подобна визита?

– Моля, нито дума повече – каза Ретиф. – Ние, дипломатите, сме свикнали да пълзим.

Вътре в купола, под тежестта на петфутов таван, застанал на колене и наклонил надолу глава, Ретиф видя стени, облицовани с розово дърво, тъмночервен под, застлан с копринен килим, и ниско столче от полиран червен мрамор, върху което бяха поставени красиви сребърни съдове.

– Разрешете ми – разнесе се гласът – да ви поднеса моите искрени поздравления.

Ретиф се обърна. Размерите на джекая, покрит с аленеещи одежди, бяха направо необятни. Той беше застанал до него. А гласът излизаше от крехък на вид диск, който бе закрепен на гърба му.

– Вашите бойни особи се бият превъзходно. Надявам се, и ние да сме ваши достойни противници.

– Благодаря. Аз съм уверен, че подобно състезание ще бъде изключително интересно, но мисля, че ще успеем да го избегнем.

– Да го избегнем ли?

Ретиф чу странно жужене, което излизаше от събеседника му.

– Какво ще кажете, ако похапнем – продължи гигантският джекай след кратко мълчание. – После ще поговорим за работите ни. Казвам се Хошик, от Мозайката на Двойната зора.

– Аз съм Ретиф.

Хошик мълчаливо зачака.

– ...от Планината на Безпрекословните инструкции – добави вицеконсултът.

– Това е вашето място, господин Ретиф – каза Хошик. – Надявам се, че нашите груби възглавнички няма да се окажат прекалено неудобни.

Докато Ретиф се настаняваше, в стаята влязоха двама джекай и за нещо се съвещаваха мълчаливо с Хошик.

– Моля да ме извините за отсъствието на апарати за превод – каза той на Ретиф. – Позволете ми да ви представя моите колеги.

Неголям на ръст джекай запърха в стаята, като донесе на гърба си сребърен поднос, изпълнен до горе с разнообразна и благоухаеща храна.

– Надявам се, че ще ви хареса – каза Хошик. – Доколкото зная, обмяната на веществата ни е на практика еднаква.

Ретиф опита. Храната беше възхитителна. Вкусът с нещо наподобяваше орех.

– Случаят да се натъкнем на ваши селища на планетата беше за нас огромно и съвсем неочаквано удоволствие – каза Хошик. – Трябва да ви призная, че отначало ви приехме за туземци, които човъркат нещо в земята, но скоро се убедихме в обратното.

Той вдигна тръбичката и ловко я запремята из въздуха с гъвкавите си пипала. Ретиф отвърна по съответния начин на поздрава и пийна от своята.

– Когато – продължи Хошик – ние разбрахме, че и вие сте истински спортисти като нас, стана необходимо да се опитаме да поправим положението и да ви дадем възможност да проявите присъщата ви активност. А сега сме поръчали да ни доставят „тежкото оборудване“, известно количество тренирани бойци, така че скоро ще сме в състояние да покажем високо спортно майсторство, поне така ми се иска.

– Какви бойци? – попита Ретиф. – И колко, ако това не е тайна?

– В близко бъдеще ще пристигнат не повече от неколкостотин особи. После... както смятам, ние ще успеем да се договорим за правилата на състезанието. Лично аз предпочитам ограничените действия. Никакви ядрени бомби и други подобни глупости! От тях се появява радиация. Ох, каква скука е да предпазваш мицелиите от възникващите мутации. С удоволствие ще си призная, че специално за игрите ни сме създали някои интересни видове особи, като например патрулната, подобна на тази, която вие пленихте. Съществата примитивни, но като следотърсачи са фантастични!

– О, въобще не се съмнявам – каза Ретиф. – И не смея да ви възражавам: щом ще караме без ядрени бомби, нека е наистина без ядрени бомби. Както вие справедливо отбелязахте, охраната на мицелиите е нещо неприятно и съпроводено с много грижи, да не говорим, че и самите спортисти ще бъдат недоволни.

– Но не това смятам за най-важното. Ние сме съгласни: атомни бомби няма да има. Ти пробва ли тези яйца? Те са приготвени на пара. Стават необикновено вкусни, когато се приготвят от моята Мозайка.

– Те са възхитителни – каза Ретиф. – Кажете, нима никога не сте помисляли да изключите от спорта употребата на всякакво оръжие?

В диска нещо се разхлопа.

– Моля да ме извините за този смях – почти през сълзи каза Хошик. – Доколкото разбирам, вие просто се шегувате?

– Нека бъда откровен – продължи Ретиф, – ние, хората от Земята, се стараем да избегнем използването на оръжието.

– Доколкото си спомням, първият контакт с вашите бойни особи е станал с употребата на оръжие от тяхна страна?

– Поднасям моите дълбоки извинения – каза Ретиф. – Работата е там, че тази, как да я нарека... хмм... бой-особа, не е разбрала, че има работа със спортисти.

– Но въпреки това, щом сме започнали така весело да използваме оръжието...

Хошик направи знак и слугата отново напълни кристалните тръбички до края.

– Има още нещо, за което не съм ви споменал – продължи земният дипломат. – Надявам се, че няма да го възприемете зле, но нашите бой-особи смятат, че оръжие може да се използва само против определени форми на живот.

– Така ли? Колко интересно! И какви са тези форми?

– Паразитите. Като противници са страшни, но нали сами се досещате, съвсем друга класа. Аз не бих искал нашите бой-особи да мислят за такива достойни спортисти като за паразити.

– Олеле! Това наистина не го знаех. Колко е благородно от ваша страна да ни го съобщите. – Хошик изглеждаше огорчен и неволно започна да шрака с нещо. – Виждам, че вашите бой-особи заемат същото място сред вас, както и сред нас. На тях им липсва въображение – и той се разсмя със скърцащ оттенък.

– Което ни довежда до най-важното – продължи Ретиф. – Виждате ли, ние си имаме сериозен проблем с бой-особите. Раждаемостта им е

ниска. Затова ние с крайно нежелание се отказахме от масовите бойни действия, които са така скъпи на всеки истински спортист. Ние, изглежда, скоро ще сложим край на тези състезания...

Кашлянето на Хошик нямаше дипломатически характер и изхвърли погълнатото вино като тънка струя право в тавана.

– За какво ми говорите!? – възкликна той. – Вие смятате, че Хошик от Мозайката на Двойната зора е способен да забрави за своята чест?

– Сър! – сурово произнесе Ретиф. – Не се самозабравяйте! Аз съм Ретиф Безпрекословните инструкции и ви правя друго предложение, което повече съответствува на най-новите спортни принципи.

– Казвате, най-новите принципи! – възкликна Хошик. – Скъпи Ретиф, каква приятна изненада! Обожавам новите моди. Тук така изостава от времето! Говорете! Говорете!

– Няма нищо сложно. Всяка страна издига свой представител и двамата индивиди решават въпроса помежду си.

– А? Хмм... страхувам се, че не разбирам напълно казаното. Какво значение може да има активността на две случайно избрани бой-особи?

– Изглежда не съм бил достатъчно ясен – опита се да обясни Ретиф и пийна хубава глътка вино. – Бой-особите въобще нямат нищо общо с това, разбрахте ли?

– Нима искате да кажете, че...

– Точно това! Вие и аз!

* * *

Небето слабо осветяваше пустинята с нежната си звездна светлина. Ретиф свали кожената си куртка, която му даде на заем Суази, и разкопча кобура на енергопистолета. Вгледа се напред в тъмнината и едва различи огромната фигура на Хошик, който също без никакви дрехи на себе си очакваше започването на състезанието. Зад него се бяха подредили работягите.

– Страхувам се, че ще трябва да сваля апарата за преводи, Ретиф – каза Хошик, въздъхна и размърда гъвкавите си пипала. – Освен това съм длъжен да те предупредя, че събратята ми по мицелия никога няма да оценят това. Спортните ни игри се превърнаха в нещо изключително интересно и забавно, но доколкото мога да съдя, по-приятно си остава да бъдеш само запаляно.

– Аз ви предлагам като основа да възприемем правилата на Тенеси – каза Ретиф. – Те са достатъчно либерални: допускат ухапване, бой в главата и удари под пояса, ритници и, разбира се, душене, блъскане,

дърпане и мачкане.

– Ха, как да ви кажа... Тези неща подхождат за живи същества с твърд вътрешен скелет, но имам усещането, че за мен те не са изгодни.

– Е – почти се съгласи Ретиф, – ако предпочитате някой по-плебейски вид състезание, то аз...

– Не! Не! В никакъв случай! Но, ако е възможно, да включим в правилата извиване на пипалата, това до известна степен ще изравни шансовете ни.

– Прекрасно. Започваме ли?

И преди да завърши последната дума, Хошик се хвърли напред. Ретиф реагира мигновено, приклепна, дръпна се настрана, рязко се обърна и скочи на гърба на преминалия край него дипломат, който на свой ред, като усети чуждата тежест, се сгъна на две, рязко се изправи и отхвърли колегата си настрана. Човекът се изтърколи няколко пъти по пясъка, като при това се стараше да избяга от търсещите близък допир пипала, успя да се изправи на краката си и нанесе силен удар в центъра на противниковото тяло. Той на свой ред сгъна лявата си пола във вид на дъга и ударът попадна точно в челюстта, после се стовари върху Ретиф като падаща тухлена стена. Напразно човекът се опита да се изтърколи отново настрана, защото плоският работяга го зави като с дебело одеяло. По някакво чудо освободи едната си ръка и започна да налага дебелокожия гръб. Отговорът бе още по-силно стискане.

Ретиф започна да се задушава. Опита се да се измъкне от неприятния захват, но колегата му дори не трепна – напразно прахосваше силите си. Тогава си спомни за особата, която бе хванал в плен. Чувствителното място се намираще някъде в областта на гърдите.

Хошик трепна. Ретиф се захвана здраво и натисна още по-силно. А втората му ръка зашари по тялото, покрито с яки плочки. Ако това същество притежава някаква симетрия, то вторият отвор ще се намира от другата страна на гърдите.

Отгатна правилно!

Хошик се дръпна и го пусна. Но човекът не извади пръстите си от слабото място на противника си и на свой ред се оказа върху него, като продължи да натиска. Съществото, прилично на килим, диво заразмахва краищата си, задърпа се с цялото си тяло и после се отпусна.

Ретиф освободи предалия се съперник и като дишаше тежко, се изправи на крака. Хошик се претърколи по земята, стана и бавно тръгна настрана, извършвайки колебливи движения с доста голям диапазон на люлеене. Спътниците му дотичаха до него и му помогнаха да се облеche

и да закачи на гърба си механичния преводач. Дипломатът тежко въздъхна, докато се занимаваше със силата на звука.

– Все пак старата система си има определени достойнства – каза той. – Какво бреме поема на себе си понякога истинският спортист!

– Затова пък добре се позабавлявахме, нали? – влезе в тона му Ретиф. – И съм сигурен, че вие няма да се откажете от продължението на това състезание. Почакайте ме известно време и аз ще доведа своите спортисти с няколко борб-особи...

– Паразити да изядат твоите борб-особи! – изрева Хошик. – Ти ми приложи такава хватка, че до гроб ще помня спронг-болката!

– Добре, че спомена за паразитите – подхвърли Ретиф. – Ако знаеш каква зъб-особа сме получили...

– Достатъчно! – Хошик се развика така силно, че апаратът на гърба му започна да подскача. – Внезапно започнах да изпитвам силна тъга по жълтите пясъци на Родния ми кръг. Надявам се... – той замълча за миг и дълбоко въздъхна. – Надявам се, Ретиф – продължи той с печален глас, – да намеря тук нови земи, където да мога да отгледам своя собствена Мозайка, да обработвам тези чуждородни пясъци и да получавам такива добиви от райските мъхове, че да наводня пазарите на стотици планети. Но когато вие ми подметнахте за вашите борб-особи и зъб-особи, усетих се сломен. Изпитвам срам пред вас, Ретиф, истински срам.

– Честно казано, аз съм в известна степен старомоден – каза Ретиф – и също предпочитам да съм само зрител.

– Но дали вашите братя по мицелия ще се съгласят да одобрят подобен начин на действие?

– Моите събрата по мицелия не са тук. И нима не ви казах вече? Нито един от тях няма да падне толкова ниско, че да се състезава с някой, когато има и друг начин. Ето, само преди миг споменахте за обработване на пясъка и отглеждането на мъхове и лишеи...

– Да, с тези неща ние ви нагостихме – съобщи Хошик. – От тях правим и виното.

– Състезания в областта на земеделието са нашата последна дипломатическа мода. И така, ако сте съгласни, вземайте пустините за себе си и отглеждайте на тях лишеи и мъхове, а ние обещаваме да не излизаме извън оазисите и да отглеждаме зеленчуци и плодове.

Хошик от изумление изви гръб.

– Ретиф, вие сериозно ли го казвате? Наистина ли мога да използвам тези прекрасни пясъци?

– До най-малката песъчинка, Хошик. Аз взимам само оазисите.

Хошик изпадна в истински екстаз и заразмахва като крила краищата си.

– Вие отново ме победихте, Ретиф! – извика той. – Този път с благодарството си!

– Нека после обсъдим детайлите. Не се съмнявам, че ще постигнем споразумение относно правилата, които да удовлетворят и двете състезаващи се страни. А сега трябва да тръгвам, защото моите борб-особи сигурно са загубили търпението си.

* * *

В разгара на ранната зора Ретиф извири уговорения сигнал с Потър, изправи се на крака и влезе в лагера. Суази стана да го посрещне.

– Най-после – каза той с облекчение. – А ние се канихме да ви идваме на помощ.

Лемюел излезе напред. Под окото му синината украсяваше лицето до самата скула. Той протегна мускулестата си ръка на Ретиф.

– Извинявай, приятел, че бях така груб. Да си кажа истината, мислех си, че си шпионин.

Зад гърба на Лемюел се показа Бърд.

– А кой ти е казал, че това не е така, Лемюел? – запита той. Може...

Но Лемюел не му даде възможност да завърши – с едно небрежно движение на ръката си го свали на земята.

– Ако още един глупак каже, че някакъв дипломат хапльо може да ме простре с един удар, ще му се случи нещо къде по-лошо...

– Момчета, кажете ми – прекъсна го Ретиф, – съгласни ли сте да разделите планетата с работягите, ако получите достатъчно гаранции за мир?

Измина почти час на бурни спорове, викове и обсъждане, когато Лемюел отново се обърна към Ретиф.

– Ние сме съгласни да сключим разумна сделка – каза той. – И въобще те имат същото право да се намират тук, както и ние. Считаю, че трябва да делим по равно – оазисите наполовина за нас и наполовина за тях.

– А какво ще кажете, ако на вас се паднат всички оазиси, а на тях – пустините?

– Доколкото разбираю – каза Лемюел, – нещата отиват към сключване на договор?

* * *

Консултът Паасуин вдигна очи и видя Ретиф да влиза в кабинета му.

– Седнете, Ретиф – каза той разсеяно. – Доколкото знам, вие би трябвало да сте още на Адобе или как ѝ беше името на онази пустиня?

– Както виждате добре, аз се върнах.

Паасуин подозрително го погледна.

– Виж ти? Ее? Какво ще ви е нужно още за там? Кажете спокойно. Но знайте, няма никакъв смисъл да се обръщате чрез мен към щаба на сектора за военна помощ.

Ретиф протегна през масата дебела папка документи.

– Това е мирното съглашение... търговският договор... пакт за взаимопомощ и добросъседство...

– А? – Паасуин взе предпазливо книгата и бързо ги разлисти. После лицето му просия и той се облегна на креслото си. – Добре, Ретиф, бързо сте се справили – той млькна и продължително се взря във вице-консула. – Кажете, какво е това на бузата ви? Белег!? Надявам се, че не сте допуснали действия, които не подобават на достойнството на член на нашия дипломатически корпус?

– О, просто взех участие в интересно спортно състезание. Един от участниците се развълнува малко повече...

– Хммм... Такива са особеностите на нашата професия. Трябва да подхождаме към обстоятелствата творчески. – Консултът Паасуин се изправи и протегна ръка на Ретиф. – Аз съм доволен от вас, мое момче. И нека това ви научи винаги да следвате инструкциите с подobaваща стриктност и да не се отклонявате ни на йота от тях.

Когато излезе от кабинета в залата, Ретиф се спря за миг, извади от папката си дебелия запечатан плик и внимателно го пусна в шахтата за смет.

КРАЙ

© 1962 Кейт Лаумър
© 1992 Красномир Крачунов, превод от английски

Keith Laumer
Sealed Orders, 1962

Източник: <http://bezmonitor.com> (през <http://sfbg.us>)

Публикация:

КОНТАКТЪТ НЕВЪЗМОЖЕН. СБЛЪСЪК С ЧУЖДЯ РАЗУМ. 1992. Изд. Неохрон,
Пловдив / Изд. Хермес, Пловдив. SF Трилър, No.6. Ежемесечен алманах за
остросюжетна литература. Ред. съставители: Иво ХРИСТОВ, Николай СТРАНСКИ.
Превод: Красномир КРАЧУНОВ. Печат: „Полиграфия“ АД, Пловдив. Формат:
120×165. Страници: 160. Цена: 9.50 лв.

Съдържание:

(въведение) – с.2;

Черният хищник, Алфред ВАН ВОГТ – с.3;

Този невъзможен свят, Клифърд САЙМЪК – с.67;

Тайните инструкции, Кейт ЛАУМЪР – с.119;

Лабиринт, Крис НИКЪЛС – с.143;

Сблъсък с чуждия разум [послеслов] – с.156;

Промени в абонамента – с.157;

Перспективна програма – с.158;

Анкета – с.159;

Национален „SF Трилър Клуб“ – с.160.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/500>]